

למקום, שכתוב (במדבר ז) ולבני קהת לא נתן כי עבדת הקדש עלהם בפתח ישאו.

אלה פקודי המשכן משכן העדת וגו'. רבי אבא פתח, (ישעיה יא) והיה ביום ההוא שרש ישי וגו'. והיה ביום ההוא, בזמן שהקדוש ברוך הוא ירבה שלום בעולם, יתקיים השרש של עץ החיים. ואותו שרש, ממנו יתקיימו שאר השרשים למטה, שכלם נשרשו והתקיימו ממנו.

אשר עמד לנס עמים, שהרי הוא עומד לנס ולאות לסוד השם הקדוש. אליו גוים ידרשו, ששם סוד הקיום של השם הקדוש, ומשום כך אליו גוים ידרשו, כמו שנאמר (שם ב) והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' וגו', ועל זה - אליו גוים ידרשו. והיתה מנוחתו כבוד, מנוחתו - זה בית המקדש, שכתוב (תהלים קלב) זאת מנוחתי עדי עד. כבוד - שקף נקרא שם ה' באותו זמן, שכתוב (ישעיה ל) והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים.

ומנוחתו של אותו שרש ישי, שנקרא כבוד ה', לא ימנה ולא יעמד בחשבון לעולם. מה הטעם? (משום שהרי עומד בחשבון עתה, ובאותו זמן לא יעמד בחשבון. מה הטעם?) משום שכל מה שעומד בחשבון, לא שורות שם ברכות בשלמות. והברכות שורות במה שלא עומד בחשבון. בזמן הראשון עמד בחשבון, שכתוב אלה פקודי המשכן.

בא וראה, המשכן הזה עומד בחשבון, ולכן הצטרף לתפלת משה, שישרו עליו ברכות, שכתוב ויברך אתם משה. ואיזו ברכה ברוך אתם? יהי רצון שתשרה ברכה על מעשי ידיכם.

דכתיב, (במדבר ז) ולבני קהת לא נתן פי עבודת הקדש עליהם בפתח ישאו.

אלה פקודי המשכן משכן העדות וגו'. (שמות לח) רבי אבא פתח, (ישעיה יא) והיה ביום ההוא שרש ישי וגו'. והיה ביום ההוא, בזמנא דקודשא בריהוה הוא יסגי שלמא בעלמא, יתקיים שרשא דאילנא דחיי, וההוא שרשא, מניה יתקיימו שאר שרשין לתתא, דכלהו אשתרשין ואתקיימן מניה.

אשר עומד לנס עמים, דהאי איהו קיימא לנסא ולאת לרזא דשמא קדישא. אליו גוים ידרשו, דתמן רזא דקיימא דשמא קדישא, ובגין כך אליו גוים ידרשו. כמה דאת אמר, (ישעיה ב) והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר יי' וגו', ועל דא, אליו גוים ידרשו. והיתה מנוחתו כבוד, מנוחתו, דא בי מקדשא. דכתיב, (תהלים קלב) זאת מנוחתי עדי עד. כבוד, דהכי אקרי כבוד יי' בההוא זמנא, דכתיב, (ישעיה ל) והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים.

ומנוחתו דההוא שרש ישי, דאתקרי כבוד יי', לא יתמני, ולא יקום בחושבנא לעלמא. מאי טעמא. (ר"א בגין דהא קיימא בחושבנא השתא וההוא זמנא לא יתקיים בחושבנא. מאי טעמא) בגין דכל מה דקיימא בחושבנא, לא שריין תמן ברכאן בשלימו. ובכפאן שריין במה דלא קיימא בחושבנא. בזמנא קדמאה קיימא בחושבנא, דכתיב אלה פקודי המשכן.

תא חזי, משפנא דא קיימא בחושבנא, ובגין כך אצטרף לצלותא דמשה, דישרי עליה ברכאן, דכתיב ויברך אותם משה, ומה ברכה בריה לון, יהא רעוא דתשרי ברכה על עובדי דיכוון. ובכפאן לא שראן על האי חשבנא עד

והברכות לא שורות על החשבון הזה, עד שקשר אותו משה במשכן שלמעלה, שכתוב אלה פקודי המשכן משכן העדת אשר פקד על פי משה. דאם לא נעשה החשבון על ידי משה, אינם יכולים לעשות חשבון, שכתוב אשר פקד על פי משה.

פתח ואמר, (מלכים א יז) ויהי דבר ה' אל אליהו (אליה) לאמר קום לך צרפתה וגו' הנה צויתי שם אשה אלמנה לכלכלך. וכי איפה צוה אותה הקדוש ברוך הוא? אלא טרם שתבא לעולם צוה הקדוש ברוך הוא בגזרתו למעלה על העורבים להביא מזון לאליהו ולאותה אשה לתת לו מזון.

מה כתוב? ותאמר חי ה' אליהי אם יש לי מעוג פי אם מלא כף קמח בכד ומעט שמן בצפחת וגו'. והרי כאן מדה היתה באותו קמח, שהרי היה בו מלא כף קמח בכד. כף היא המדה שלו. ונראה שאין שורות בו ברכות הואיל ועומד במדה. מה כתוב? כי כה אמר ה' אליהי ישראל פד הקמח לא תכלה וצפחת השמן לא תחסר עד יום תת ה' גשם.

תת - כתוב תתן, מה הטעם? משום שבכל דור לא נמצא מי שיזכה לזכות כמו האשה הזאת, ועל זה כתוב תתן. אפה תתן מטר על העולם משום שזכותך רבה. וכתוב פד הקמח לא תכלה וצפחת השמן לא תחסר פדבר ה' אשר דבר ביד אליהו. וכי אם אותו קמח שעומד במדה, שהיה מלא כף קמח, לא פסקו ממנו ברכות משום דבר אליהו, שכתוב פד הקמח לא תכלה, וכתוב פד הקמח לא תכלה - משכן העדות, אף על גב שעומד בחשבון,

דאקשר ליה משה במשכנא דלעילא, דכתיב אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה. דאי לאו דאתעבד חשבנא על ידא דמשה, לא יכלין אינון למעבד חשבנא, דכתיב אשר פקד על פי משה.

פתח ואמר, (מלכים א יז) ויהי דבר יי' אל אליהו [אליו] לאמר קום לך צרפתה וגו' הנה צויתי שם אשה אלמנה לכלכלך. וכי אן פקיד לה קדשא בריך הוא. אלא עד לא ייתי לעלמא, פקיד קדשא בריך הוא בגזירה דיליה לעילא על העורבים, למייתי מזונא לאליהו, ולההיא אתתא למיהב ליה מזונא.

מה פתיב, (דף רכ"ב ע"א) (מלכים א יז) ותאמר חי יי' אליהי אם יש לי מעוג פי אם מלא כף קמח בכד ומעט שמן בצפחת וגו'. והא הכא מדידו הנה בההוא קמחא, דהא הנה ביה מלא כף קמח בכד, כף הוא מדידו דיליה, ואתחזי דלא שריין ביה ברכן, הואיל וקאים במדה. מה פתיב, (מלכים א יז) פי כה אמר יי' אליהי ישראל פד הקמח לא תכלה וצפחת השמן לא תחסר עד יום תת יי' גשם.

תת, תתן פתיב, מאי טעמא. בגין דבכל דרא לא אשתכח מאן דיזפי לזכו כהאי אתתא, ועל דא פתיב תתן, אנה תתן מטרא על עלמא, בגין דזכותך סגי.

וכתיב (מלכים א יז) פד הקמח לא תכלה וצפחת השמן לא תחסר פדבר יי' אשר דבר ביד אליהו. וכי אם ההוא קמחא דקיימא במדידו, דהנה מלא כף קמח, לא פסקו מגיה ברכאן בגין מלה דאליהו, דכתיב פד הקמח לא תכלה, וכתוב פד הקמח לא תכלה. משכן העדות אף על גב דקיימא בחושבנא, הואיל ואתפקד על ידא דמשה, כל שפן וכל שפן דשריין ביה ברכאן. ועל דא